

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

Danica izhaja vsak petek na celi pol, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četert leta 1 gld. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četert leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXXIV.

V Ljubljani, 23. kimovca 1881.

List 38.

Oblast katoliške Cerkve.

(Dalje.)

2. Oblast duhovska.

Človek z lastno močjo ne more doseči svojega namena; potreba mu je više pomoči, pomoči Božje. Zato je Zveličar Cerkvi podelil oblast opravljati naj svetejšo daritev, deliti ss. zakramente, ob kratkem: Cerkev naj bi ljudi posvečevala tako, kakor je to Kristus o svojem času sam delal.

Cerkev je omenjeno oblast dobila v osebi apostolov. To razgovetno (jasno) uči sv. pismo.

Pri zadnji večerji je Jezus kot duhoven opravljaj nekervavo isto daritev, ki je bila naslednji dan opravljena po kervavo. Daritva bil je duhoven sam, to je, Jezus je še kot vidni duhoven daroval samega sebe. S svojo smertjo ali prav za prav vnebohodom je prenehal vidno bivati med svetom. Ker pa hoče, naj bi se ravno tista daritva vselej opravljala tudi vidno, bilo je potrebno, da je koga pooblastil v tej službi. To oblast dobili so apostoli ter so tako postali duhovniki. Samo njim, a ne vsem vernikom je Kristus izročil oblast, da kot njegovi vidni namestniki daritvo, kojo je bil sam opravil na lesu sv. križa, neprenehoma ponavljajo. Pri zadnji večerji namreč je vzel kruh in vino, oboje je posvetil, spremenil v svoje živo telo, daroval nebeškemu Očetu, razdelil apostolom za povzivanje ter pristavil: „To opravljajte v moj spomin!“ (Luk. 22, 19.) S timi besedami je rekel: Delajte ali opravljajte, kar sem ravno sedaj storil jaz, to je: Kruh in vino spreminjajte v moje živo telo, in sicer vsled oblasti, ki jo imam jaz in sem jo izročil tudi vam; moje telo bodi hrana za vašo dušo, obhajajte se sami, a razdelujte dušno jed tudi vernikom. Zveličar je toraj pri zadnji večerji kot duhoven opravljaj davitvo sv. maše, postavil naj svetejši zakrament; ob enem je apostole posvetil duhovne, naj tudi oni opravljajo to, kar je bil On sam storil. Oziroma na to cerkveni zbor Tridenški (20, 1) pravi: „Naš Bog in Gospod Jezus Kristus je pri zadnji večerji, tisto noč, ko je bil izdan, svoje telo in svojo kri Bogu Očetu v podobah kruha in vina daroval ter se v teh vidnih znamenjih tistim, katere je takrat za mašnike postavil, dal zavžiti, pa tudi apostolom kot svojim namestnikom uka-

zal to daritev ponavljati, rekoč: „To delajte v moj spomin!“ Sv. maša je v bistvu ista daritva, katero je Jezus opravil na križu, zato sv. Klemen († 100), papež in učenec apostolski, piše: „Namesto kervave daritve je Jezus postavil nekervavo in skrivnostno, ktera se zavoljo Gospodove smerti opravlja v podobah kruha in vina.“

Zraven oltarnega zakramenta in sv. reda ali mašniškega posvečevanja je Zveličar postavil še petero družih zakramentov ter apostolom in njihovim naslednikom zapovedal, naj bi jih delili drugim vernikom.

Sveti zakramenti posvečujejo človeka skozi celo njegovo življenje, od zibelike do hladnega groba. Naravno življenje naše začenja se s prihodom na svet, a nadnaravno življenje dobi človeška duša pri sv. kerstu. Predno je Jezus zapustil svet, zapovedal je apostolom, naj ljudi učijo, a podučene naj kerščujejo v imenu presv. Trojice. Rekel je namreč: „Meni je dana vsa oblast v nebesih in na zemlji; toraj pojdite in podučujte vse narode, kerščujte jih v ime Očeta in Sina in sv. Duha.“ (Mat. 28, 18.) V tih besedah se Jezus razodeva kot oblastnika čez vse vstvarjene reči, gospodarja nebés in zemlje; to oblast izročja apostolom, in po njih svoji Cerkvi. Apostoli zadobili so dolžnost, s pomočjo podučevanja spravljati ljudi do spoznanja božje volje, a s pomočjo sv. kersta vterjevati jedinstvo „kraljestva Božjega na zemlji“, t. j. v Cerkvi.

Sčasoma človek odraste, prihaja k zavesti, med tem se pa množijo nevarnosti, to za telo to za dušo. Sedaj mu mati Cerkev zopet pride na pomoč, ker mu pri sv. birni deli posebno milost, da se bode zamogel stanovitno deržati sv. vere ter tako premagovati svoje sovražnike. Sv. Cerkev je pa to oblast v osebi apostolov dobila od Jezusa Kristusa. Pred svojim vnebohodom je namreč Jezus to milost obljubil s tem, ko je apostolom rekel: „Prejeli bodete moč sv. Duha, kateri bo v vas prišel.“ (Dj. 1, 8.) Apostoli, razven enega „vsi čisti“, so že pri zadnji večerji vživali Jezusovo telo pod podobama kruha in vina, toraj so bili že v milosti božji. Ali vspéh, ki ga je milost ali „moč sv. Duha“ razkazovala še sedaj, je celó drugačen od vspeha, ki ga je „moč sv. Duha“ imela razodevati nad njimi takrat, ko bodo sv. duha prejeli tako, kakor jim ga je bil obljubil Jezus. Ta obljuba se je spolnila deseti dan po njegovi ločitvi od zemlje, ko se je sv. Duh prikazal nad apostoli v podobi gorečih jezikov. Sedaj so oni prejeli to,

kar mi „sv. birmo“ imenujemo. Jezus je obljubil, da bo apostole „birmal“ ali poterdil v veri. To je storil binkoštno nedeljo. Sedaj se je zadobljena milost ali „moč sv. Duha“ razodevala na poseben način; apostole je napolnila z nebeško učenostjo, da so neprestrašljivo oznanjali nauk Kristusov in razširjali njegovo Cerkev. Tudi drugim vernikom je Jezus obljubil posebno milost, ktera jih bode v veri poterdila. „Kdor v mene veruje, tekli bodo potoki žive vode iz njegovega oserčja.“ Tako pravi Zveličar. Sv. evangelist Janez, ki je te besede zapisal (7, 38), pristavlja, da je Jezus to rekel „od Duha, ktere ga so imeli prejeti njegovi verniki; Duh namreč še ni bil dan, ker še Jezus ni bil poveljčan“. Iz teh besed razvidamo, da bodo ne samo apostoli, ampak tudi drugi kristjani zraven kerstne milosti še dobili posebno moč, ki naj jih v veri poterjuje. Ker je Zveličar apostolom in drugim vernikom obljubil milost, ki se po vspehu razločuje od kerstne milosti, nas uči zdrava pamet, da je On moral nekemu naročiti, kako naj ravná, da bodo kristjani dosegli prepričanje, da so prejeli to posebno „moč sv. Duha“. Komu neki je to naročil? Morda slehernemu človeku, vsakemu kristjanu? Ko bi to bilo res, bi sv. Pavel ne bil mogel (I. Kor. 4, 1) pisati: „Vsakdo naj nas (t. j. apostole) ima za službenike Kristusove in delivce skrivnosti Božjih.“ Ako so toraj apostoli delivci skrivnosti Božjih v obče, brez dvoma veljá to tudi o sv. birmi. —

Človeško telo, bodi si še tako zdravo in krepko, mora pešati, ako bi mu ne dajali živeža. Tudi duši je treba hrane, da v dobrem ne oslabi in ne opeša ter ne umerje za nebesa. Ljubi Jezus nam je dal takšno hrano za našo neumerljivo dušo. Ob priložnosti, ko je v puščavi bil več tisoč ljudi nasitel s peterimi kruhi in dvema ribama, so ga ljudje po tem iskali. Ko so ga pa našli, jim je Jezus dejal: „Vi me iščete, toda ne zato, ker ste videli čudež“ ter se tako prepričali o moji mogočnosti, ampak zavoljo tega, „ker ste jedli kruh in ste se nasitili“. Za tem pristavlja: „Trudite se, pa ne za jed, ktera mine, ampak za jed, ktera ostane za večno življenje, ktero vam bo dal Sin človekov.“ A kje je ta kruh? Na to odgovarja Jezus, rekoč: „Jaz sem živi kruh, ki sem z nebés prišel; če kdo vživa od tega kruha, bo živel vekomaj.“ Potem poslušavcem razklada, kakšen je ta kruh in pravi: „Kruh, ki ga bom jaz dal, je moje telo, ki ga bom dal za življenje sveta“, in, „ako ne bodete jedli mesa Sina človekovega in pili njegove kervi, ne bodete imeli življenja v sebi; kdor jé moje meso in pije mojo kri, ima večno življenje, in jaz ga bom obudil poslednji dan; moje telo namreč je prava jed in kri moja je prava pijača, ... to je kruh, ki je z nebés prišel.“ (Jan. 6, 25.) Kar je Kristus tukaj obetal, to je spolnil pri zadnji večerji, postavivši zakrament oltarni, da se Jezus sam pod podobama kruha in vina daje zavživati naši duši. No, komu je zapovedal, naj ta zakrament opravlja in delí? Mar ne apostolom?

(Dalje sledí.)

Svelo leto pa spoved saj enkrat v tednu.

(Dalje.)

Vpisana je omenjena oseba v bratovšino sv. Jožefa, mogoče ji je torej en dan v mesecu, ktere ga koli si sama izvoli, se popolnoma odpustka vdeležiti, ako gre k spovedi in sv. Obhajilu. Pri spovedi je sicer bila, toda že pred več kakor enim tednom. namreč v torek pretečenega družega tedna, in se torej ne more odpustkov vdeležiti vsled papeževga določila 15. grudna 1841 in

6. oktobra 1870. Iz ravno teh vzrokov se tudi popolnoma odpustkov od velikodušnega djanja ljubezni in od molitve „Glej, o dobrotljivi Jezus“ ni vdeležila. Kar se tiče popolnoma odpustka bratovšine Naše ljube Gospé, bi ga ji bilo mogoče v četrtek zadobiti, ker je bila prejšni dan (v sredo) pri sv. Obhajilu, ako bi zavoljo pomanjkanja o pravem času opravljene spovedi ne bilo zadržka vsled zgorej navedenih dveh papeževih določil. — Tako in enako si misli sam tudi nadalje.

Dragi bravec, iz teh zgledov lahko previdiš, ob koliko popolnoma odpustkov je že samo ta pobožna duša pri naj boljši volji prišla, ki bi se bila vsih vdeležila, ako bi bila vedila, kaj da tirja papeževga določilo 15. grudna 1841, to namreč, da od ene spovedi do druge ne sme več preteči, kakor en teden, to je, k večjemu osem dni (prav za prav sedem), ako se hoče vsih popolnoma odpustkov vdeležiti, ki zadenejo v čas od ene spovedi do druge. Samo štirikrat bi ji bilo potreba k spovedi priti, kar je že tako storila; edino le na to naj bi bila še pazila, da bi se bila vsako nedeljo po versti spovedala; ali če bi ji bolj pripravno bilo, vsako soboto ali kak drug dan, tako, da bi od spovedi do spovedi nikoli ne bilo preteklo več kakor k večjemu en teden ali osem dni.

Že samo v enem mesecu je prišla ob osem popolnoma odpustkov, ker ni vedila za pomen omenjenega papeževga določila. Veliko zgubile so tudi duše v vicah; o škoda velika se godi tem ubogim revam, ki tolikanj terpijo, in zdaj še po tej pomoti iz nevednosti veliko popolnoma odpustkov odide, ki bi se jih lahko vdeležile. Pač milo se je moralo tej pobožni duši storiti, ko je zvedila, kako je bila v svojih svetih željah prevarjena. Naj bi se torej v tej zadevi odvernila pomota in prišlo povsod do resnice, da bi vsaj pobožne duše, ki vsak teden k spovedi hodijo, za pomen tega papeževga določila vedile in se po njem ravnale, da bi se njim in vernim dušam v prid ne zgubljevali odpustki. Očitno je, da čim več bo duš iz vic tudi po odpustkih rešenih, tim bolj bodo tudi one za nas prosile v vsih okolišinah zlasti še zdaj v svetem letu. Zdaj v svetem letu naj se torej pomen tega papeževga določila razjasni, kdo da ima prav ali Maurel in njegove prestave, ali pa nasprotno Cloquet, ki Maurel ovo mnenje zavrača! (Pač naj bolje bi utegnilo biti, da naj bi gospodje, ki se o tej reči obširno razgovarjajo, raji v Rimu prosili, naj veljá, kar je spovedencem in dušam v vicah koristniše, da namreč gospodar nebeške zakladnice milost odpustkov razširi po Maurelovi misli in željah na več dni.)

(Dalje sledí.)

† Č. g. Anton Pintar, bivši fajmošter Zaliloški.

(Nekoliko čertic iz njegovega življenja.)

„Grob nemišo zine
In angelj iz sveta mine.“
Slov. pesem.

(Konec.)

Rajni č. gosp. Anton Pintar je bil po svoji osebi majhne in zelo šibke postave. Zarad tega nazvali so ga bili menda že njegovi šolski tovariši v mladenških letih z ljubkim imenom „Tonček“; to ostalo mu je bilo tudi pozneje, in dobri prijatelji imenovali so ga med seboj do zadnjega še radi tako. Akoravno pa po osebi majhen, bil je po duhu in delih svojih v resnici velik. Sam proti sebi je bil jako strog; tako n. pr. celi štiridesetdanski post ni okusil mesa. V obhoji s svetom je bil ponižnost

in prijaznost sama; rad je postregel in pomagal vsakemu po svoji moči. Ker ni imel posebno dobrih služb; ker je imel dolgo lét pri sebi staro in onemoglo mater in brata, ter jih živil; ker je pri vseh cerkvenih naredbah in popravah, zlasti pa pri zidanji cerkve v Suši dodal toliko iz svojega, da to vé edino le Bog sam; ker ga je tudi nesrečna banka Slovenija pripravila ob lepo svoto denarja; — v oziru na vse to je jasno, da rajni ni imel in ne mogel imeti denarja na razpolaganje. Vendar je volil v svoji poslednji volji zmérne doneske (po tem, ko v taisti sam pravi oziroma svojih obilnoštevilih sorodnikov, da je „zanje že v svojem življenji po moči poskerbel“) še vsem duhovnijam, koder je pastiroval, in tudi drugim dabrodelnim napravam, domačim in zunanjim (hiralnici sv. Jožefa, katoliški družbi, rokodelski družbi, bratovšini sv. Rešnjega Telesa, misijonu v srednji Afriki, podpornemu društvu za onemogle duhovne, družbi sv. Bonifacija, za misijon med Bulgari, za cerkev „Ecce Homo“ v Jeruzalemu), v vsem skupaj 455 gl. — Tudi poslov svojih v oporoki ni pozabil. — Bukve bogoslovske, zgodovinske, vse tečaje „Slov. prijatla“, razlaganje keršanskega nauka, vse pridigarke in druge take bukve, ki so le za duhovne v njih službi za rabo, sporočil je slavnemu vodstvu ljubljanske duhovnice, da naj jih po svojem spoznanji razdeli med bolj revne bogoslovce ali nastopivše mašnike z opominom, da bi se njega in njegovih pri sv. maši spominjali. — Vse tečaje „Drobtinic“ in „Zgod. Danice“, dalje vse povesti in podučne zgodbe za mladino in vse knjige družbe sv. Mohora pak je zapustil farni bukvarnici na Zalem logu; ako se pa ne vstanovi, pa za farno bukvarnico v Železnikih — proti temu, da se tudi zaliloškim farmanom, kateri bi jih želeli, blagovoljno izposojajo. *)

Omenjena naj bo tudi še ena zmed poslednjih točk testamenta, namreč: če ostane potem, ko bodo določila poslednje volje vse poravnane in pobotane, še kaj denarja na razpolaganje, naj se to oberne za katoliške misijone, ali pa za druge blage in dobrotne naprave. Izrazil je tudi še željo, naj se mu napravi, ako se zmore, mali spominek („s slovenskim napisom na kamniti plošči“); — zraven tudi pravi: „Želim in prosim, da bi se me ljudje zlasti v cerkvi in pred misijonskim križem v molitvi spominjali.“

Sklepni odstavek (§ 16) testamenta pa se glasi tako-le: „Kar se je v času mojega predstojništva pri cerkvi in farovžu tukaj delalo, je vse in povsod in pošteno plačano. Pri tem sem tudi sam iz svojega toliko storil in daroval, da se kake „sarta tecta“ iz moje male zapuščine po pravici ne more in ne smé nič iskati. Skerb moja je bila, za cerkve in revne še kaj pridobiti, kar zadevne bukve in pisma spričujejo. Vse bodi v slavo Božjo in čast Marije Device! —

Zdaj pa izročim svojo dušo trojedinemu Bogu, sv. Stvarniku, Odrešeniku in Posvečevalcu, ter zaupam po neskončnem zasluženju Jezusa Kristusa in po priprošnji preljube Matere in Device Marije in sv. Jožefa in sv. Antona milost doseči pri Bogu, ter vekomaj hvaliti ga v nebesih, usmiljenje Gospodovo prepevati vekomaj!“

*) Ker ni dvomiti, da bo vsaki prihodnji zaliloški gosp. župnik rade volje oskerboval farno bukvarnico, katera je takim, ki radi berejo, velik pripomoček k omiki, in ker je bukev, za njo pripravnih, lepo število — njih 236 svezkov —, je zverševalec poslednje volje določil (ker mu je c. kr. okrajna sodnja prepustila v tej zadevi prosto ravnanje), da se zaliloška farna bukvarnica stalno vstanovi. Bukve so bile toraj do prihoda novega gosp. župnika vložene v farni arhiv.

Pisatelj.

Testament ima podpis: „V god in praznik Vnebovzetja Dev. Mat. Marije 15. vel. serpana 1876“, kar tudi ni brez pomena. —

Is vsega tega kratkega življenjopisa spoznajo lahko tudi taki čc. bralci „Zg. Danice“, ki rajnega niso osebno poznali, da je bil v resnici blaga duša, mož angeljskega duha in plemenitih lastnosti. Človeku se milo stori pri sercu, viditi take vterjene stebre bogoljubnega življenja zapuščati svet o času, ko jih on čez mere potrebuje; otožnega serca pa priterjuje besedam pesnikovim:

„Grob nemili zine,
In angelj iz sveta mine.“

Rodoljub Podratitovski.

Zlati rudnik.

Zlat rudnik se je našel in kdor bi hotel le z nekoliko pazljivostjo vsak dan nekaj minut kopati in delati, bi v kratkem obogatel. Ta zlati rudnik je sveta maša, pri kateri si lahko vsak dan nabiraš zakladov do polnega bogastva, ako ti čas toliko dopusti. Velik del ljudi po mestih in prav mnogi tudi po deželi, po večih in manjših vaséh ima priliko, vsak dan zlata, to je, nebeških milost si nabirati iz tega rudnika. Zato, ljubi kristjan, ti čestitam in srečo vošim, ako imaš vsak dan to priliko in jo zvesto v svoj prid obračaš. Prav rad bi ti iz del in duha svetih služabnikov in služabnic Božjih, zlasti sv. Alfonsa, pojasnil, kolika sreča je to za-te, ako rad in pogosto hodiš k sv. maši, — če je moč, celó vsaki dan.

Sv. maša, pravi sv. Frančišk Salezijan, je solnce duhovnih opravil, globočina božjega usmiljenja, studenec ljubezni Božje, serce pobožnosti, duša bogoljubnosti, naj dražji pomoček gnád si pridobivati.

Poglej tedaj svetlo solnce na jasnem nebu in ozri se na vse druge svetlobe, reči in gibanja po zemlji, in povej, če se more kaj primérjati s solčno lepoto; primeri pa tudi vse duhovne svitlobe z lepoto in svitlobo sv. maše in primeri to solnce z vsimi drugimi duhovnimi opravili, svetim branjem, molitvami, in glej! nobenega ne boš našel, da bi se moglo primérjati z lepoto, svitlobo, vrednostjo in visokostjo sv. maše. O vstani zjutraj z gorečnostjo in s svetim veseljem, hiti k sv. maši — vsaki dan, ako moreš!

Sv. maša, pravi sv. Leonard Portomavriški, je solnce keršanskega sveta, duša vere, središe katoliškega veroizpovedanja, na katero se ozirajo vse svete šege, vsi obredi, vsi zakramenti; z eno besedo: ona je zapopadek vsega dobrega in lepega v Cerkvi Božji.

Da pa vse ob kratkem povzamemo, recimo s sv. Alfonsom: „sv. maša je daritev Telesa in Kervi Jezusa Kristusa samega, ki se Božjemu veličanstvu daruje pod podobama kruha in vina.“

In od kod izvira ta nezmérni zaklad sv. maše? Izvira naravnost iz serca Jezusovega, čigar ljubezen do ljudi nima nobene meje. Ta prečudni pomoček je iznašlo preljubeznjivo Serce Jezusovo, da nas z njim milosti odrešenja vdeležuje. Ljubezen tega Serca je vzrok, da Gospod dan na dan na naših oltarjih biva, da nas v žalostni dolini bridkih solz, v našem pregnanji, vsak dan tolaži, ako ga pridno obiskujemo. Preusmiljeno Serce ga žene, da se nam bliža in nam govori: „Pridite k meni vsi, ki ste revni in obloženi, in poživil vas bom.“ (Mat. 11, 28.)

O duša, ti si draga mojemu Sercu, govori tvoj Jezus, pridi k moji daritvi, k zdravilnemu in hladivnemu studencu, in ako si bolna, te bom ozdravil; ako imaš

merzlo serce, ti ga bom ogrel; z veseljem boš zajemala vodo novega življenja iz Zveličarjevih studencev.

Pridni so mnogi mnogi verniki naše dežele v obiskovanji in slišanjih sv. maše, bili bi pa mnogi lahko še veliko pridniši, in veliko je pa celó tacihi, ki so v tej reči velike graje vredni. Oni ne vedó, kaj delajo, ker tako imenitni zaklad zanemarjajo; zato hočem o tej reči še nadalje pisati in zajemati za Slovence lepih nauk iz naj boljših virov. Med tem prosimo, naj vsi mlačni precej in brez odlašanja prav pridno začnó hoditi k sv. maši, da jim ne bo žal za prehude zamude, kadar se bodo še bolj živo prepričali, kaj so zgubili, ker niso hodili v zlati rudnik si bogastva kopat!

Duša pred sv. Rešnjim Telesom.

Glej, prostor preveseli,
Za-me neprecenljiv;
Na revni zemlji celi
Naj bolj mi dopadljiv.

Tu rada bi živela
V samotni hišici;
In Jezusu bi pela
Pri večni lučici.

Pa revna sem uboga,
Potrebna milosti;
Me tlači vsa nadloga,
Gospod, pomagaj mi!

Odpri zakladov vrata,
Potrebe moje veš;
Pri tebi sem bogata:
Pomagati mi češ.

Če sem bolena reva,
Pomagaš tudi mi;
Ko serce omedleva,
Za-mé zdravilo si.

Mi kaj greni življenje,
In se razžalostim;
Polajšaš mi terpljenje,
Ko tebi se zročim.

Občutim vse sladkosti,
Ker tukaj Ti živiš;
Uživam vse blagosti,
Tolažbo mi deliš.

Obilnokrat vesela
Sem tukaj, večni kras!
Oh daj, da bi te smela
Užiti zadnji čas.

In kadar kraj življenja
Svoj dan dosegla bom,
Naj mili glas zvonjenja
Me vabi v rajski dom.

S. Gaberc.

Ogled po Slovenskem in dopisli.

Iz Ljubljane. (Redovnice „Pomočnic vernih duš v vicah“ v Kini in njih delovanje l. 1881. — Poroča dr. Ant. Jarc. [Dalje in konec.] S sirotišnica je zedinjena lekarna sv. Detinstva, ktere vodstvo je izročeno eni

naših kineških redovnic, ki posebno slovijo z zdravniško učenostjo. Ne hodijo le samo na dom jo prašat za svét, kličejo jo tudi več milij daleč v okolico; včasih pridejo po-njo z nosilnico, včasih pa s priprostim kineškim trončekom, vselej s ponižno prošnjo in spoštljivo. Ta oddelek obsega dalje majhne otroke in je izversten pomoček umirajočim poganskim otrokom sv. kerst oskerbovati. Od meseca julija 1880 do današnjega dne prenovilo se je že blizu 200 otrok s kerstno vodo in skoraj vsi so že v nebesih. Velikokrat smo vidili, da bolni otročiči se malo boljše počutijo po sv. kerstu, nekteri celó ozdravijo kmali potem; nasproti pa se dogodi, da se poberó le, da jih v nebesa spravijo. Tako jih je Sestra X. troje en dan kerstila, ki so ozdraveli; ali mesec pozneje pomerli so vsi trije na nezaslišan način (v svojih družinah, se vé), — enega je zadušila po neprevidnosti mati, drugi se je utopil, in tretjega je umorila huda merzlica, kar se pogostoma zgodi. Previdnost božja vidno pospešuje trud svojih aposteljnóv, ko bolnim otrokom skazani skerbi dá za tisti čas srečen izid, pozneje pa jih uzame poganom, da jim srečno večnost nakloni. Satan sam ne vedoč pomaga množiti število angeljev Gospodovih; zbolí namreč kdo v poganski hiši, navadno poprašajo čarovnika in vedeževavca za svét, da se spozná vzrok bolezni in pomočki, kako bi jo zagovorili (zarotili). Naj prej si čarovniki svoje laži pripovedujejo, potem svetujejo, naj riža in zlatih in srebernih palčič darujejo za duše staršev ali prednikov, češ, da gotovo nič več hrane in obleke nimajo, in nato pogosto oni sami pošljejo bolnikove starše v našo lekarno poklicat „Sie-taj“, to je, „gospodinjo hiše božje“, da naj obiše bolnega. Le-tá berž povabilo sprejme in gre, ter kakor da bi hotla poskusiti, pri čem da je pri bolnem otroku, potegne iz škatljice z blagoslovljeno vodo napojeno gobo, ž njo enkrat ali dvakrat umije čelo umirajočemu otroku, in kadar vidi, da je pripravno, izžme malo bolj gobo, izgovarjaje kerstne besede, — in otrok je kerščen, je angelj nebeški brez dvoma. Tako smo oteli otroka nekega čarnika in mnogo družih nakljub satanu, ki tako mogočno gospoduje nad ubogimi pagani. Ko bi imeli mi še eno ali dve Sestri več, ki bi se pečale z zdravništvom, bi še mnogo več otročjih duš postalo deležnih blagra nebeškega; toda včasih nikakor nismo zmožni zadostiti vsem potrebam le enega dneva, in marsikterokrat ugasnejo ubogi otroci prej, ko k njim priti moremo.

4. Veroučilnica (katehumenat) je tudi poseben vstav. V nji imeli smo do 15 po naturi in stanu zeló različnih katehumenov. Navadno ostanejo notri eno leto preden prejmejo sv. kerst, večidel uboge, iz satanovih krempljev iztergane stvari, ki jih tako hitro ne izpusti, akoravno se nahajajo v hiši, kjer ga še imenovati si ne upajo. Med njimi je bila neka 26letna ženska, ki se je silno težko privadila, akoravno je notri prišla popolnoma radovoljno. Redno življenje v naši napravi in kineško podučevanje se je nji posebno v začetku zdelo zoperno, preveč nasprotno prejšnjemu njenemu življenju v igri in v veselju. Kakor z otrokom morali smo ž njo ravnati, pa sčasoma vmiril se je njen za gnado pripravni duh, učenje se ji prikupi, postane vesela in ne govori o ničemur drugem razen o kerstu, ki ga je prejela 29. sept. Potlej je sama prosila, naj jo še obdržimo v hiši, da se pripravi za prvo sv. Obhajilo, h kateremu pristopi en mesec pozneje prav dobro pripravljena, in je ostala pri nas, da se je omožila, ter se vedno obnašala kot pridna in goreča kristjana.

Druga je živela prej med rastlinstvojedci, pri katerih se zavežejo živeti samo od rastlinstva; meso in ribe so jim nečiste reči. Pridši k nam mora se podvreči naša zelojedka hišnim navadam; hrepenenje po kerstu ji dá premagati vse zopernosti, v svoji velikodušnosti zaverže

vse vraže, premaga vso bojzljivost, in zdaj je navdušena kristjana. — Tretja, tudi zélojedka, je služila dvé leti v boncovski (kineških duhovnov) hiši: milost milostne Matere jo najde in k nam pripelje. Po marsikterem ustavljanji odpové se prejšnim vražam in prejme sv. kerst ob zaželenem času, ostane pa še pri nas; ali navadno vračajo se naši katehumeni, ko sv. kerst zadobé, spet k svojim ljudém, kjer se nastanijo in omožé. Zadnje dni so nam pripeljali še dve od slabe poti odvernjeni mladi deklini, in tudi še neko drugo revše, ki se je po dveletni nezvestobi povrnilo v družinsko življenje, želi pa, da nekoliko časa med nami živi in dobi kaj dobrih vtisov, ki jo vodijo pri njenih dobrih sklepih, preden se k svojim verne. Ta naprava ima namen veliko dobrega storiti, in nekoliko je že storil, kakor upamo, v večí Božji čast. . . .

Marija od sv. Štefana, prednica.

Na gimnazijo ljubljansko se je letos oglasilo 731 učencev, in izmed teh v 1. razred 201, izmed katerih so jih pa 44 odvergli ter jih je ostalo za slovenski oddelek 98, za nemški pa 59. in upa se, da bode slovenski oddelek razdeljen na dvoje. Na gimnaziji se je pri vsem tem, da jih je toliko število odstranjenih, vendar število narastlo; na realki pa se je tudi letos za nekoliko znižalo, imajo jih namreč v 7 razredih 205, mimo 237 preteklega leta. — Silo veliko mladine z dežele je ubožne in po vsih muozih napravah in dobrotnih hišah išejo pomoči. Potreba je res tolika, da jih ni moč odpravljati, če je le mogoče jim kaj pomagati. Samo od tako imenovane „študentovske kuhinje“ jih čez štirideset dobiva po nekoliko živeža, — pa še zmeraj kateri na novo prosijo. Zato je gotovo dobro, prav lepo delo podpirati to vravnavo, vsled ktere se z malim mnogim mladenčem toliko saj pomaga, da jim ni treba zapustiti gimnazije, v kateri so marsikteri dospeli že precej visoko in brez tuje pomoči bi morali šole zapustiti.

V Celji se gimnazijske in druge šole pričnó še le 1. vinotoka (oktobra) in zapisovanje bode 29. in 30. kimovca (sept.).

Iz Šmarjete. (*Odvernjena velika nesreča in zahvala.*) Hvalite in častite Marijo, nebeško kraljico, vsi verni na zemlji z nami, ker se nam je tako milostno in mogočno Mater skazala! Ona nas je obvarovala, da ni vsa Šmarješka vas pregrozno pogoriše.

Včeraj — 15. nedeljo po binkoštih, ravno ko je dopoldanska služba Božja bila končana — o poli dvanajstih začne goreti v hiši, ki je kakih pet sežnjev za farno cerkvijo. Na hiši je bilo več vóz kerme in ta je vsa v plamenu, ko ljudstvo iz cerkve vré. Zraven te hiše, komaj dva sežnja od plamena, je velika Klančarjeva hiša s slamo krita; na drugi strani, kakih pet sežnjev proč je kaplanija s slamo krita. Vmes, prav tikama plamena, nova mertvašnica, krita s plehom, ki se je vročine topil. Na spodnji strani je malo bolj proč velik hlév in druga sosedova hiša; vse s slamo krito. Kdo bi smel misliti, da ne bo vse to zgorelo, in potem bi bila šla vsa Šmarjeta. V tej prestrašni sili smo klicali na pomoč posebno Marijo, Našo ljubo Gospó; in ko sem vidil grozoviti plamen visoko okoli slamnatih streh neusmiljeno švigati, sem obljubil, ako nas Marija s svojo mogočno prošnjo obvaruje te neznanske nesreče, da bom to njeno ljubo materno ljubezen očitno naznanil. In, kar po človeško nismo upati mogli, to je storila njena pomoč. Štirkrat je po Klančarjevi stehi že začelo goreti, in srečno je bilo pogašeno.

Kar smo mógli pa še posebno občudovati, je bilo to. Podstrešek Klančarjeve slamnate strehe je bil nad plamenom, ki se je tudi po stehi poganjal. Kako da se ni vnel, to le Bog vé; ker če bi bila le iskra na

razbeljeno slamo prišla, bi od spodaj — ker hiša je visoka — nihče pogasiti ne bil mogel. Sreča naša, da smo imeli vodo in je bilo toliko ljudi skupaj, da je bil z Božjo pomočjo v dobri uri ogenj zadušen. Ako bi bilo le kolikaj sape, bi bila šla vsa vas. In ako bi bili ljudje le kolikaj pozneje po bližnjih strebah, bi ne bili pogasili. — Čast in hvala Bogu in Materi Božji, da nas ni zadela tolika nesreča!

Kako je ogenj nastal? Majhen petletni otrok je zakuril na slami, in upepelil hišo. Starši, glejte, kaj delate!

J. V.

Od kranjsko-gorenjske strani, 2. avgusta. (*Prijazna beseda, in ob enem prijateljski nasvet vsem spoštovanim slovenskim vdeležnikom letošnjega romanja v Večno Mesto, Sveti Rim.*) Ravno danes je mesec dni, odkar smo bili slovanski romarji tako srečni, v preslavni Vatikanski baziiliki sv. Petra, tem istinitem osredku vsega katoličanstva na zemlji, prejeti iz rok prejasnega gosp. kardinala Boromeo ta skupno sv. obhajilo. Namen tem versticam vendar ni, klicati bivšim rimskim romarjem v spomin taiste presrečne vtise in čuvstva, ki so jih navdajale med potjo in o dnevih — pač presrečnih dnevih njihovega bivanja v staroslavnem sv. Rimu. Taki trud bi bil menda tudi po večjem nepotreben; — zakaj če vtisnejo prejeti zakramenti sv. kersta, sv. birme in sv. mašnikovega posvečenja duši neizbrisljivo znamenje; smemo saj v neki primeri reči, da bode ostala tudi zavest na doveršeno romanje pri večini vdeležencev gotovo do zadnjega udarca njihovega serca v premilem in preblaznem spominu, in marsikaterega bo gotovo še v poslednjih trenutkih življenja tolažila misel, ter z upanjem ga navdajala, da mu bodo prestani trudi in denarni stroški tega popotovanja polahkali morebiti prestop v srečno večnost. Zares! čestitati si zamoremo vsi, vsak sam sebi, in tudi drugi družemu, ki smo bili tako srečni, vdeležiti se ginljivega romanja. —

Že starodavna navada je, obhajati spomine na imenitne dogodbe s tako imenovanimi obletnicami. Tisočletnice, sto-, petdeset-, petindvajset-, desetletnice in enoletnico poznajo in obhajajo duhovski in svetni stanovi; — ne le presvitli vladarji, ne le častito duhovstvo; tudi priprosti ljudje se jih zavedajo ter opravljajo večletne, pa tudi le po enoletne spomine na imenitnejšo dogodbo življenja, iz zgodovine itd.

Bi li ne bilo želeti, da bi tako obletnico obhajali tudi letošnji rimski romarji iz vsega Slovenskega, tedaj: Štajerci, Gorotanci, Kranjci in Primorci? Za mogoče vprašanje, ali celó ugovor: „Čemu neki to?“ nimam odgovora. Vsaki bivši romar ga ima gotovo zapisanega v dnu svojega serca. Ostanejo tedaj le za prevdarjanje vprašanja: 1. Kdaj; 2. kje; in 3. kako? —

Na prvo vprašanje: „Kdaj?“ je odgovor lahek in kratek: „K letu osorej“. Praznik sv. Cirila in Metoda zadene prihodnje leto na sredo, tedaj ravno na taki dan tedna, ko je čast. gg. duhovnom naj ložej od doma iti, da jih prednja, pa tudi naslednja nedelja v tem ne ovira. Za nekatere svetovne deležnike bi morda taki dan ne bil pripraven; vendar: „kar se hoče, je že tudi mogoče“.

Drugo vprašanje: „Kje?“ bi menda naj ložej našlo rešitev v naslednjih versticah: Poleg aposteljnov, katere si je bil odbral Kristus sam, imeli so vse naslednje čase razni narodi svoje slavne blagovestnike, katere so smeli odlikovati s prečastnim naslovom: „apostelj“. Slovenci bili so tako srečni, že v prvem stoletju po ssv. Mohoru in Fortunatu oblagrovani biti z lučjo sv. vere. Bila sta tedaj našim spovednikom prava aposteljna. Kaj sta jim bila ssv. Ciril in Metod v 9. stoletju, vé vsak tudi priprosti Slovenec in Slovan. In tudi naše dni obudil nam

je bil Bog moža, ki mu gre po vsej pravici častni naslov: „slovenski apostelj naj novejše dôbe“; ta pa je bil, — kdo bi pač tega ne vedel: nepozabljivi rajni lavantinski knezo škof Anton Martin Slomšek. Pač ni zastoj imenoval prečastiti gosp. dekan Matej Kožuh v svojem pohvaljenem ogovoru v Rimski cerkvi sv. Klemenca 6. julija tega preslavnega rajnega gosp. knezoškofa kot vrednega naslednika nekdanjih slovenskih aposteljnov. Nedosegljivi raznoverstni spisi, kot pridigar in pedagog, ki so izvirali iz peresa tega preslavnega in neumerljivega gospoda; jako plodni vspehi bratovščine ssv. Cirila in Metoda; velikanski napredek slavne družbe sv. Mohora, za katero je daroval kot temeljni kamen 500 gl., in ji bil za čas življenja zvest podpornik; neumorni trudi rajnega kot mašnika in knezoškofa; zraven pa odlično in neomadežano življenje rajnega: vse to daje njegovemu spominu pečastno predstvo, da ga z vso pravico prištevati smemo aposteljnemu slovenskega národa. In zdaj, menim, ne bi bil nihče v zadregi z odgovorom, kje naj bi obhajali slovenski rimski romarji obletnico svojo. V sv. Rimu je zarad silne oddaljenosti ne moremo, tedaj nikjer drugod ne tako primérno, kakor ob grobu Slomšekovem, — v Mariboru! —

Razpravljati rešitev vprašanja: „kako“ naj bi se veršila obletnica, utegnilo bi za zdaj še prezgodaj biti. Vendar morebiti smem kot začasni načert n. pr. to-le zapisati, kar, se vé, ni nikakor merodajno. Praznik ssv. Cirila in Metoda zadene, kakor je bilo že omenjeno, prihodnje leto 1882 na sredo. Prihod romarjev v Maribor naj bi bil po priliki 4. julija popoldan. Na večer naj bi se obhajala v ondotni stolnici slovesna večernica; temu naj bi sledila skupna večerja in razgovori do kake 10. ali 11. ure. 5. julija zgodaj spoved, ob določenih urah skupno sv. obhajilo, slovesna sv. maša, pozneje pa še črna sv. maša v spomin rajnega gosp. knezoškofa Slomškega. Mertvaški sv. maši naj bi sledilo skupno obiskanje Slomšekove grobne gomile (morda naj bi se navetovana črna sv. maša opravljala lahko tudi v pokopališni kapelici). Opoldan naj bi bil skupni obed; na večer pa primérna zabava z deklamacijami in petjem, pri katerih naj bi se poseben ozir imel na duhovne izdelke (prozaične in pesniške) preslavnega rajnega gospoda. Ponovljeno naj bo, da vse to je le poveršni začasni načert. —

Na mogoči ugovor: čemu že zdaj staviti take navete, odgovorim s starim znanim pregovorom: „Vsaka dobra reč zahteva svoj čas!“ Dnevi in mesci derčijo namreč mnogokrat hitreje, kakor se misli in želi. Kar gredé bo leto okrog; imamo le še 11 (zdaj še dobrih 10) mesecev. Želeti je toraj, da bi o tej zadevi gospodje, osobito v Mariboru, izrekli, kaj da menijo, in če bi odobraval pričujoči nasvet, naj bi se vatanovil odbor, sestavil program, poskerbelo se o svojem času za znižano vožnjo, stanovanja itd. Kdo vé, če našega izgleda ne bi posnemali tudi ostali slovanski bratje po družih deželah na severu in jugu. Čast vsakako bi bila za nas Slovence, ko bi vsaj v tej zadevi služili ostalim slovanskim bratom kot spodbudni izgled. Na delo tedaj ob vgodnem, pravem času vsi, katerim je mar za izpeljavo te, menim, da lepe misli. Sklepni besedi pak naj boste: Vivat sequens!

Laiicus.

Kaj se godi s takimi, ki Gospodove dneve oskrunjajo!

(Konec.)

Lansko leto, tudi na praznik, namreč v častitljivi god presvete Trojice, se je v K. zgodilo strašno zločin-

stvo. V kerčmo tik cerkve se na večer zbere veliko pijanih fantov na korajžo; vino v njih še hujši kri razgreje, da se vname tepež, pak v hiši se po skerbi gospodarja niso smeli pretepati. Med njimi je bil kmečki sin, ki se je vedno bahal, da ga ni na tem svetu mati rodila tacega fanta, da bi bil njemu kos; vedno je ponavljal te besede. Kerčmar vse spodí iz hiše; zunaj v temi je bahač klical: fanti, le na korajžo! Kje ste ti močni? Ta fant in en tovariš se podasta proti domu; drugi fantje štirje si pa préklovja naberejo in kamenja, pa hajdi za njima. Za vodó nju dohité, pa kar na tla potolčejo, bahačev tovariš je kar na zemlji obležal. Bahač K. se je še branil, pa je vender le mógel obležati. Ko pobijavci gredó nazaj, še nekoliko postojé govoreči: sej sta že „gin“, — vzame še eden težki kamen in pravi: ga moram še bolj — tega močnega. In res je še s kamenom mu na persi tolkel in hodil po njem. Drugi, ko so préd zbežali, so v temi od strani videli, kaj se je godilo... Iz tega vsak vidi, kakošne pošasti in trinogi so poživinjeni pobi!

Ta dva bi res bila mertva — vsa v kervi sta obležala —, glavi preklani, čeljust odbito je imel K.; pa drugi ljudje so hitro pristopili, so nju umili pri vodi, potem pa v bližnjo hišo zanesli. Strašno sta bila razmesarjena! Drugi dan je vse hodilo nju gledat. Enega so na njegov dom odpeljali k staršem. Za bahača K. so pa zdravniki svetovali, da naj ga dajo v Gradec v bolnišnico. Res, odpeljejo ga v bolnišnico; v 8 dnéh pa umerje v Gradci ter je pokopan daleč od svojih. To mu je prinesla prismodarska „korajža“! — Tovariš je ostal živ.

Oba ta fanta sta bila poredneža, ponočnjaka; po cele noči sta voglarila, ljudém nepokoj delala, duhovne in cerkev zaničevala. Tudi drugi pobijavci so v zanikarnem slovezu od več strani, po večem nezakonski sinovi. Pri družih hudih okolišinah so bili od staršev preslabo zrejeni, pregrehe pa so se jim spregledovale; nekteri niso nič, drugi pa malo hodili v šolo, cerkve se ogibali, v ssv. bratovšinah nobeden ni bil; čeravno so bili ss. misijoni, so le toliko zraven hodili, da so jih ljudje vidili, in so se s tem norca delali, smejali. Sicer pa gnanje po drugem spolu, kerčme, preklinovanje in druge napake so bile odveč njihove navade. Iz tega se vidi, kam pripravi človeka slaba družina, zanikarna izreja, pijača, kar je tako navadno dandanašnji; vse toži, kako je mladina popačena, nesrečna, zgubljena. Kdo tedaj je vsiga tega kriv? Pomanjkanje strahú pri otrocih in sploh strahú Božjega. Dosti hiš obhodim, pa ni nikjer več šibe brezovke za tramom ali za tablo; vse se govori in dela vpričo otrók, kar je pregrešno, zoper Cerkev, posvečene osebe, učitelje, predpostavljene, in vse to doma pri mizi, pri delu, po kerčmah in družbah. Kaj vse pohujšljivega se sliši od slabih poslov in družih delavcev pri delu, od rokodelcev po hišah!

Ob nedeljah se vse dela tudi po kancelijah, pri marsikterih vradih, advokatib, notarjih... vse se dela ob nedeljah, praznikih, vse polno je ljudi po pisarnah. To je slab izgled za posvečevanje nedelj in praznikov. In kako slabe izgledé dajejo mnogi kramarji, štacunarji in mnogoteri barantači, ki vse hočejo le ob nedeljah obhoditi in opraviti! Čez vse naj hujše pa je ob Gospodovih dnevih po kerčmah, ktere večidel stojé po očitnih krajih, da ljudje, ki memo hodijo, lahko vidijo, slišijo, kaj se vse godi tam; dobije še kacega škripača, da jih na ples vabi, — posebno mladino vabijo, ko gré od službe božje, pa hajdi na ples, v zanjke satanove! Mladina s tem pride ob vero, ob čistost in sramožljivost, na zadnje se še pobijajo! Potem pa v sodnijo grehe praviti!

Novošegno šolstvo ima tudi kaj hudega na vesti. Nameri se, da pojudei ljudje išejo ne le šibe in s tem potrební red iz šole spraviti, ampak tudi križe, vero in Boga, kakor n. pr. v Parizu. Ne smejo se dostikrat otroci režno strahovati, zato se pa slišijo hudobije od mladine, da je groza. Na deželo prinašajo tudi v naših krajih marsikteri iz mest slabe izgleda. V našo faro pride gimnazijalec o počitnicah domú; gremo iz cerkve, sedmo uro ali poldan zvoní: vsi se odkrijejo in molijo, samo ta nespremišljeni dijak pa ne more klobuka z glave spraviti, da se vse škricu smeja.

Na dan sv. Jožefa so v bližnji fari tudi letos nekega fanta zaklali! Kakšen dobiček imajo vsi taki od tega? Nekteri smert, nekteri hude rane in bolečine, nekteri pa ječo in sramoto! *Rodoljub.*

Razgled po svetu.

Prusija in Rim. Berlin, kakor je čutiti, resno hoče pri papežu obnoviti svoje poslanstvo, ktero je jenjalo l. 1870, popolno zaterto pa je bilo 4 leta pozneje. Kajfeži, Pilatuži, Herodeži in Judeži se med seboj prašajo, kaj bi bil vzrok temu in lažnjivi preroki, ki so sv. Cerkev razglasovali za pokopano, so pobiti, kakor bi bilo vanje trešilo. Naj si bode temu pokretu kakoršen koli politiški namen, spoznati vendar mora vsak umni človek v tem vlado previdnosti Božje, ktera sovražnike sv. Cerkve najglobokeje poniža takrat, ko najviše svoj prederzni grebén povzdignejo.

Francosko. (*Zadeve na Tuniskem.*) General Logerot na Tuniskem zahteva kardelo 20.000 vojakov na novo iz Francoskega, in s to množico si upa v kratkem času ondotno zemljo upokojiti; brez te pomoči pa, meni, se ne dá upor potlačiti, ker na domačo afrikansko vojno se ni zanašati. Francoska vlada mu vsled tega namérja poslati 15.000 móz.

Kako se godí mohamedanom in katoličanom v ti francosko-arabski vojski, naznanja dopisnik iz Suse na Tuniskem v „Osservatore Rom.“ 7. kimovca. Pravi, da Arabci, premagani in razperšeni od Francozov v Sfaks-u, so se razkropili po okolicah in povsod strah delajo ubogim družinam, ropajo in žulijo ljudi s pretvezo, da se vojskujejo zoper Francoza. — Znamenito je iz sedanjih francoskih okolišin tudi zlasti to, da je dospelo 5 vozov oo. kapucinov med francoske kardela v njih pomoč na vojski, in s tim ubogi minihí kažejo, kakošno je njihovo maševanje za krivice, ktere jim je delala francoska ru-dečkarska vlada pretekle mesce.

Turčiji, ki je toliko hudega storila keršanstvu, je res udarila ura plačila. Rus, Avstrijan sta Turku že bila in sta mu še na vratu v Evropi in Aziji, Francoz mu pritiska v gorenji Afriki, Anglež in Francoz prežita na Egipt; še tudi laški framasoni poželjivo gledajo, kje bi kaj za se odtergali. — Prava lačna nova éra, vedno persti lačna!

Bratovske zadeve.

Koledar za prihodnji teden:

26. kimovca. S. Ciprijan muč. — 27. Ss. Kozma in Damijan. — 28. S. Vaclav (Venceslav). — 29. S. Mihael, višji angelj. — 30. S. Jeronim. — 1. vinotoka. S. Remigij šk. — 2. Sedemnajsta nedelja po Bink., Roženkranska.

Zahvale:

Št. 83. Velika nesreča mi je žugala, v tej stiski se zatečem k Mariji z devetdnevnico in z obljubo, da hočem zahvalo razglasiti po „Danici“, ako dosežem uslišanje, in kar hitro se je zgodilo. Toraj bodi naj lepši zahvala Naši ljubi Gospéj presv. Jezusovega Serca!
N.

Št. 84. V prav hudi bolezní, ko v božjasti še jedí nisem mogla vživati, sem bila v bratovske molitve priporočena, opravljali smo 9dnevnico, rabila sem vodo iz Lurda; in zadnji dan 9dnevnice se mi je zboljšalo, da sem že mogla jedí vživati, in kmali potlej sem začela hoditi in sem zmeraj bolj terdna. Češena vselej bodi N. lj. G. presv. Serca za toliko pomoč!

V Loki 20. kim. 1881.

Kat. Oblak.

V molitev priporočeni:

Oseba za dušno in telesno zdravje. — Druga za popolno ozdravljenje. — Deklica, ki jo hudo božjast meče, za zdravje, če je Božja volja. — Oseba, že bolehná, da bi jo Bog na prošnje N. lj. G., sv. Jožefa in sv. Roka obvaroval neke prav hude bolezní. — Oseba, ki je zapustila pot Božjih zapoved, zapustila Marijo, da bi zopet se vernila na pot zveličanja, postala hči Marijina. — Deklica, posebno hudo bolná v glavi, za zdravje.

Zlate zerna za vsaki dan mesca.

26. kim. Najhujši moč ima skušnjava do tebe, če te brez dela najde.

27. Ljubezen do Boga prav pogosto obuduj, s kratkimi molitvami k Bogu zdihuj.

28. Kdor hoče pošteno Bogu služiti, naj se moško pripravi na skušnjave in odbijanje napadov.

29. Muhe te obdajajo, kadar imaš pri sebi kako sladkost, — človeške muhe ali snežeži prijatelji pa, kadar imaš denar.

30. Kdor preveč govori, mu manjka ali čednosti, ali pameti, ali pa obojega.

1. vinotoka. Ako nisi stanoviten, delaš, orješ in seješ sicer; pustiš pa, da ti žetev segnije.

2. Na tem svetu moramo delati in bojevati se za čednost, počivali bomo na unem svetu.

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. Gosp. J. N. Horak je od Nj. veličanstva dobil zlati križ za zasluge. Slava! — Deželni glavar je imenovan gr. Thurn-Valsasina. — G. Jož. Starè, Ljubljančan, profesor v Zagrebu, gre v Belovar za gimnaz. vodja. Bog daj srečo!

V kn.-škof. bogoslovsko semenišče pride za vodja častni kan. preč. g. dr. Jan. Gogala, ko se je pn. g. kanonik mnogozaslužni profesor itd. dr. Andr. Čebašek težavni službi prostovoljno odpovedal. — Za vodja v Alojzijeviše pride č. g. profesor Tom. Zupan. — Č. g. Mat. Kljun gre za beneficijata v Smartin pri Lit.; č. g. Mih. Arko za kaplana v Škofjo Loko.

V prid cerkve Jezusovega Serca je dober prijatelj pripravljen darovati: „Theologische Zeitschrift“ od ll. 1848 in 1849; „Cerkveni časopis“ in „Danico“ od 1849 do 1861 všteto terdo vezano, od 1862 do 1880 pa nevezano. Vse je dobro ohranjeno. Voljan je vse vredništvu „Zg. Dan.“ izročiti in kolikor bi se dobilo, hoče darovati za cerkev Jezusovega Serca. Ako

bi tedaj kdo kaj tega želel, naj blagovoli naznaniti vredništvu.

Lep izgled v posnemanje. Stolni župnik v Ljubljani preč. gosp. korar Anton Urbas so prvega dne tekočega mesca prejeli pismo od ubožčeka, kterega so doslej z mesečnim darom 30 soldov podpirali. V tem pismu prosi ubožčik, ker je v bratovšini presv. Serca Jezusovega, in ker pastirski list milostivega gospoda kneza in škofa Ljubljanskega tudi uboge spodbuda k milim darovom za cerkev Jezusovega Serca v Ljubljani, naj blagovolijo mesečni njemu odmenjeni dar, 30 soldov, odslej imenovani cerkvi darovati, dokler ne bo dozidana.

Deželni zbor Kranjski se ima pričeti jutri (v soboto); če pridejo narodni poslanci v zbornico ali ne, se ima razločiti danes v njihovem shodu. Vitez Tersteniški (dr. J. Bleiweis) se je odpovedal časti namestnega deželnega glavarja.

† **G. Martin Ivanetič**, dobro znani nekdanji učitelj na ljubljanski normalki, je umrl 15. t. m. v 84. letu svojega življenja. — V torek ob 4 popoldne pa je imela lep spreved k sv. Krištofu tudi znana gospa Uršula Klemenčičeva, roj. Majerova, posestnica, ki je 18. t. m. umrla v 74. letu svojih dni. R. I. P.

Č. g. Val. Lah je že pred nekaterimi tedni od bosanskega milg. škofa Vujčića dobil oblast za zverševanje dušnega pastirstva (jurisdictionis) v Bosni, in med 6. in 10. vinot. (okt.) boje pojde skoz Ljubljano v svoj misijon. Bog daj srečo!

V Novomestu bode v nedeljo, 25. t. m., zlata maša čast. P. Matevža, to je stalno odločeno, da le Bog dá zdravje.

Na Slatini so se 19. t. m. pričele duhovne vaje za čč. gg. duhovne lavantinske škofije.

V Terzaški škofiji se je oglasilo 6 mladenčev v duhovsko semenišče. — Za malo semenišče se zbira vedno, pa ni še toliko, da bi se moglo začeti zidati. Med tem pa vsako leto podpirajo veliko število gimnazijalcev, kateri kažejo poklic za duhovski stan. Že lansko leto sta dva tacih stopila v semenišče.

Romarjem v Rim. Č. g. Ant. Cir. Stojan, kooperator v Pribor-u na Moravskem, naznanja v Bernskem „Hlas-u“, da ob potu v Loreto je najden znamenit znesek denara. Kdor je denar zgubil pri Loreti, naj to naznani pod napisom: Spoštovan František Kutil, rolnik v Bludové pr. Šumberk (M. Schönberg) na Moravě (Mähren). Pristavlja se, da znesek denara je več kot 50 gl.; ako bi bil kdo zgubil manj kot 50 gl., naj se ne oglašja. Naj zapiše zgubivec, koliko je zgubil in kakošni so bili denarji (bankovci itd.). — Tudi je najdena tabakira, in kdor jo je zgubil, naj piše zgorej omenjenemu gospodu Stojan u.

Popravek. V štev. 35-37 se je v naslov, kjer ima svoje mesto mesec kimovec, prezgodaj priklatali vinotok; prosimo toraj to reč popraviti in kimovcu njegovo kimovsko pravico poverniti.

Dobrotni darovi.

Za pogorelce v Knežaku: Č. g. A. Furmaher župn. v pok., 5 gl. — Č. g. župnik Jož. Pretnar 1 gl. — Duhovnja št. Jakobska ob Savi 2 gl. — Škofja Loka pri darovanji po č. g. župn. Bl. Šokliču 20 gl. — Č. gosp. župnik in farmani v Naklem 7 gl.

Za pogorelce v Dobračevi v Žirovski fari: Škofja Loka po č. g. župniku Bl. Šokliču 20 gl.

Za pogorelce v Cerkljah: Škofja Loka po čast. g. župniku Bl. Šokliču 26 gl. — Duhovnja št. Jakobska ob Savi 2 gl. — Čast. g. župnik in farmani v Naklem 3 gl.

Za razne in naj potrebniji pogorelce: Iz Železnikov po č. g. župniku J. Mraku 20 gl. — Iz Zaliloga po č. g. župniku J. Mraku 6 gl. — Č. g. J. N. 8 gl.

Koledniku sv. Miklavža (za novo cerkev v Bohinjski Bistrici): Nova Oselica po č. g. župniku 26 gl. — Po monsign. J. Križaju: Kamnik 35 gl., Gojzd 2 gl. — Spodnja Idrija po č. g. župniku Mih. Horvatu 11 gl. — Č. g. župnik Jož. Pretnar 3 gl. — Marija Čemažar po pn. kan. A. Zamejcu 5 gl. — Iz Železnikov po č. g. župn. J. Mraku 20 gl. Iz Zaliloga po ravno tem 6 gl. — Škofja Loka pri darovanji po č. gosp. župniku Bl. Šokliču 83 gl. — Č. g. V. Skul, župnik v št. Jakobu ob Savi, s farmani 10 gl. — Č. g. župnik in farmani v Naklem 12 gl. — Č. g. Fr. Onušič, kaplan v Idriji, 2 gl. — Zlatopoljska fara s čast. gosp. duh. pastirjem 10 gl.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca v Ljubljani: Iz Dola: Franca Gostinčar 1 gl.; Marija Jerovšek 5 gl.; Marija Jeran 52 kr.; več oseb iz Zaječša 74 kr.; Katarina Vodnik 52 gl. — Č. g. Anton Furmaher, župnik v pok., 10 gold. — Č. g. župnik in farmani v Naklem 2 gl. — Č. g. Fr. Onušič, kaplan v Idriji, 2 gl.

Za študentovsko kuhinjo: Č. g. Fr. Boncelj 2 gl. — Monsign. J. Križaj 5 gl. — Po č. g. Žigu Bohincu 20 gl. — Č. g. mestni župnik Jan. Rozman 3 gl. — Po stolnem kapl. g. M. Šarabonu dva verla gg. kaplana 4 gl. — Č. g. Jan. Volčič 5 gl. — Dobrotnica iz Idrije 1 vel. križavec za 2 gl. 20 kr. — Neimenovana 4 gl. Druga 1 gl. — Neka dobrotnica 3 gl. — Dobra roka 20 kr.; druga 10 kr. — Č. g. J. N. 5 gl. — Posestnica Kat. Spornova 2 gl. 20 kr. — J. A. K. 2 gl. — Č. g. župn. Jož. Pretnar 1 gl. — Iz Loke 3 gl. st. d. — Č. g. župnik v Naklem 2 gl. — Č. g. Fr. Onušič, kaplan v Idriji, 1 gl. — Čast. gosp. župnik K. Lapajne 1 gl.

Za deško sirotišnico v Ljubljani: Č. g. Ant. Furmaher, župn. v pok., 10 gl.

Za opravo ubožnih farnih cerkev naše škofije: Z Grada 13 gl. — Mina Skvarča 1 gl. — Marjeta Škvarča 1 gl. — Z Gorjan 2 gl. 40 sld. — Iz Rateč na Gorenjskem 6 gl.

Za sv. Očeta: Č. g. Anton Furmaher, župn. v pok., s prošnjo sv. blagoslova, 10 gl. — Č. g. J. N. 10 gl. — H. P. 1 gl. — Posestnica Kat. Spornova 2 gl. 20 kr. — Po monsign. dek. J. Križaju: Kamnik 25 gl. 16 kr.; Stranje 6 gl.; Berdo 18 gl. 38 kr.; Vranja peč 2 gl. 50 kr.; Tujnice 3 gl. 50 kr.; Spodnji Tuhinj 2 gl.; Nevlje 3 gl. 44 kr.; Dob 5 gl.; Špitalič 8 gl.; Motnik 4 gl. — Neka dobrotnica po č. gosp. župn. Bl. Šokliču 2 gl. — J. A. K. 1 vel. tol.

Za afrikanski misijon: Č. g. A. Furmaher, župn. v pok., 5 gl. — Č. g. J. N. 10 gl. — Mar. Dovič 1 gl. — Posestnica Kat. Spornova 2 gl. 20 kr.

Za novo cerkev in samostan redov. Trapistov v Bosni: J. A. K. 3 gl.

Za Bosenske šole: Posestnica Kat. Spornova 2 gl. 20 kr.

Za naj potrebniji misijone: Posestnica Kat. Spornova 2 gl. 20 kr.

Za sv. Detinstvo: Č. g. Anton Furmaher, župnik v pok., 5 gl. — Posestnica Kat. Spornova 2 gl. 20 kr. — Č. g. župn. J. Mrak 1 gl. — Gnji. Pf. 2 gl.